

На основі свідощв, які маєм про побут Євсевія в Київї і в Подільській губернії, по думці автора, належить Євсевія признати самозваним архієреєм. Автор вказує на поодинокі дати, які наглядно вказують на те, що Євсевій був простим обманцем. Самозванство Євсевія узнав крім того чорногорський митрополіг Сава Петрович, кажучи виразно, що Євсевій „не єсть архієреєм“, а Лев Шептицький каже, що рукоположене Євсевія, то „хротопія фальшивая“. Наконєць Синод в р. 1794 в § 10. інструкції свої для ігуменів і протоєреїв, на котрих наложено обовязок приєднати Українців до православної церкви, не признає рівнож Євсевієви власти уділювати важного рукоположеня. *Ол. Л—ий.*

А. А. Васильчиковъ-Семейство Разумовскихъ, т. V: приложения къ біографіі кн. А. М. Разумовскаго, изд. А. Брикнера, Спб., 1894, ст. VI+398+портрет.

Князь Васильчиков на підставі приватних архивів задумав був написати історію роду Разумовських, історію незвичайного виходу в аристократію простої української родини і переходу її потомків в французських аристократів, „неприступних космополітів, переповнених феодалними забобонами“ (I с. IX); нема чого й казати, яку цікавість мала така робота для українських істориків, особливож важний був перший том (1880) присвячений старшому поколінню Разумовських. З т. III розпочалась біографія Андрія Кирилловича, третього сина гетьмана, російського дипломата, якого автор характеризує як „дітковите втілення космополітизма“. Нововиданий том, за смертю кн. Васильчикова приготований дром Брикнером і видрукований коштом одинокого заступника гетьманського (правука гетьмана) гр. Каміля Разумовського, німецького аристократа (в Саксен-Кобург-Готі) і лютеранина, містить в собі окрім уривка біографіі одної з дочок гетьмана — Наталі Загряжської, кореспонденцію гр. Андрія. Для України ся мало цікава, займаючись двірськими й дипломатичними справами російської держави. До тому долучено портрет Загряжської. *М. Г.*

Выписки изъ полнаго собранія законовъ, 1895, in. fol.

Під такою загальною назвою надруковано 11 брошур in folio обер-прокурора св. синоду К. Победоносцева. Ся праця — то прості витяги із „Полнаго Собранія Законів Рос. Імперіи“ по окремим питанням — земельного володіння, суду, кріпацтва та ин. і належить ще до 50 р., до часу об'єктивно-наукової діяльності сучасного обер-прокурора. Цікаві уваги єго на де-які постанови минулого віку, — постанови, що свідчать про дикі тогочасні порови адміністраційні; у своїх увагах він дав їм справедливий присуд. Для нас вагу мають виписки єго під заголовком